

LXXV aniversari de la Fira Mostrari Internacional de València

Nascuda ahir

Per moltes raons, València ha estat sempre la ciutat de les fires espanyoles, el trampolí del comerç exterior. Avui, quan la institució compleix tres quarts de segle de vida, li ha eixit una competidora, IFEMA de Madrid, que vol trencar-li la "barraca".

Fa molt de temps que les fires comercials han deixat de ser una mostra general del conjunt de productes econòmics produïts per un país o una àrea geogràfica per a convertir-se en exposicions monogràfiques d'un únic sector.

Al principi d'aquest segle que ara s'acaba, els certàmens de fires eren senzillament una oportunitat d'exposar al públic, generalment no professional, la diversitat de la producció general. En aquestes mostres compartien aleshores l'espai d'exposició un model de moble innovador i les varietats agrícoles produïdes pel país organitzador. Una cadira al costat d'un sac de

creïlles, per dir-lo d'alguna manera, i enmig teixits, màquines i aparells de la tecnologia avançada d'aleshores. Avui tot ha canviat. Les fires són gairebé totes altament especialitzades. La seua preparació està en mans de professionals molt ben preparats. Ens trobem a hores d'ara en el temps dels certàmens monogràfics, on només té cabuda un sector, on acudeixen exclusivament els professionals, venedors i compradors de cada sector.

Tots aquests canvis sectorials els ha viscut en la pròpia pell la Fira Mostrari Internacional de València (FMI), creada el 1917, que el passat dijous 7 de maig celebrava el seu 75 aniversari a Paterna, seu

de la institució, molt prop de la ciutat de València.

"Les fires d'abans eren fires generals, on participaven totes les empreses en un certamen 'multiproducte', on estaven més o menys representats tots els sectors econòmics. Avui, s'imposa la fira especialitzada, monogràfica, que només dóna la possibilitat d'exposició a un sector productiu concret. Aquesta tendència va nàixer al començament dels anys seixanta, en ple creixement econòmic espanyol", comenta a EL TEMPS, Elena Merino, cap de premsa de la Fira de València.

Les relacions comercials actuals, altament específiques entre els agents d'un

Pòquer de fires

De la totalitat de les fires monogràfiques que organitza la FIM de València en destaca un grapat per la seua especialització, amb repercussions mundials, encara que no siguin les més grans del calendari.

Textil-Hogar. (del 14 al 18 de gener). Amb un pressupost de 301 milions de pessetes. Els expositors enguany han arribat a la xifra de 437, dels quals 341 estatals i 96 estrangers. La superfície d'exposició supera els 33.000 metres.

FEJU. (Fira de joguines). Se celebra a final de la primera quinzena del febrer. Pressupostos: 399 milions. Expositors: 546. Superfície total: 45.154 metres.

FIMI (Moda infantil). Del 9 a l'11 de juliol. 175 milions de pressupost per la seua segona edició. Expositors: 195, dels quals vuit provenen de l'estranger. Superfície d'exposició: 10.034 metres quadrats.

Cevisama. Del 3 al 7 de març, amb un pressupost de 328 milions. Els expositors de l'estat espanyol han estat 343 i els estrangers 92 per a ocupar una superfície total de 39.173 metres quadrats.

sector econòmic determinat, obliguen les fires modernes a rendibilitzar al màxim l'espai i l'oferta, a concentrar tots els esforços per a cadascuna de les manifestacions d'un sector concret.

Pel que fa al conjunt de l'estat espanyol, representat durant molt de temps exclusivament per la FIM valenciana, el canvi radical dels continguts de les fires es va produir al final dels anys cinquanta i principi dels seixanta, coincidint amb la fi de l'autarquia franquista que havia tancat i barrat molts anys les relacions comercials amb l'exterior.

Aquell nefast passat està avui dia oblidat pels diferents òrgans de gestió i direcció de la Fira de València. Els encarregats de la gestió de la institució valenciana miren enrere per a valorar l'extraordinària evolució dels últims quaranta anys d'activitat. De 17 certàmens que s'organitzaven fa quatre dècades, avui se celebren en la FIM 47 manifestacions monogràfiques, totes o quasi totes amb un certificat de rendibilitat demostrat. Els beneficis bruts que va produir la fira valenciana durant l'exercici 1989-90 van superar els 37.000 milions de pessetes. Aquesta quantitat aglutina el conjunt de comerç generat, o valor afegit, per la institució directament o indirectament. Al final d'aquell exercici,

la totalitat de certàmens organitzats per la FIM (36 fires monogràfiques) van realitzar una facturació de 3.946 milions de pessetes, resultat dels 454.717 metres quadrats contractats pels gairebé 7.000 expositors que van acudir als diferents certàmens. Si es fera avui el mateix balanç, amb la incorporació de noves fires fins arribar a les 47 programades per l'exercici actual 1991-92, els resultats lògicament s'haurien de multiplicar per un coeficient positiu que ompliria encara més els calaixos del diner de la FMI. "Una fira no pot guanyar diners —matisa Elena Merino— per la senzilla raó que la institució, a causa dels seus estatuts jurídics, no busca els beneficis, sinó que es tracta d'una associació d'utilitat pública i per tant si es produeixen guanys s'han de reinvertir en la mateixa fira".

Una fira qualsevol, per definició, ha d'ofertir instal·lacions adequades per a cada exposició tenint en compte les especificitats del sector, i tot plegat en condicions avantatjoses. Aquests requisits els ha aconseguit la Fira de València amb èxit, el que significa que s'ha pogut atraure la major oferta i la major demanda de la producció d'un sector.

Solament el cost de decoració dels estands en el mateix exercici 98-90 va re-

presentar una facturació afegida de 6.541 milions, quantitat que junt amb l'anterior, de contractació de superfície, suma el total de les entrades directes. Segons els càlculs més fiables publicats per la direcció de la FMI, al voltant de 2.600 milions de pessetes van esmerçar en hotels els visitants a la fira valenciana l'any 1990. Altres 6.600 milions van anar als restaurants, amb una clientela d'uns 330.000 visitants totals computats. A més, el capítol de despeses de desplaçaments va arribar als 3.400 milions, sempre segons els càlculs de la direcció de la FMI. Un altre grapat de milions, entre els 10.000 i 12.000, es van dirigir cap al sector de la impressió per a la realització de diversos suports publicitaris, catàlegs i altres mitjans de promoció.

Per això és diu que si una fira no guanya diners, sí que, per contra, fa guanyar-ne als diferents sectors de la societat on se celebra. Aquest corol·lari l'ha après molt aviat Madrid, que amb el recinte de fires IFEMA ha declarat una vertadera guerra a València, copiant i repetint certàmens que fins fa poc eren exclusives de la FIM (vegeu el requadre "La dinamita és servida").

Quan tot va bé, com és el cas de la fira valenciana, els resultats econòmics fan que els responsables de cadascun dels certàmens i els seus participants, expositors i compradors, facen causa comuna per a defensar una fira en un moment determinat. Al contrari, quan els resultats no són tan bons com els que s'esperaven, les coses es compliquen fins a posar en perill la continuïtat d'una fira en números vermells. Dels més de quaranta certàmens de fires organitzats per la FMI l'any passat, potser, tan sols un, Euroinvest (fira del dinar), és l'únic que no ha tingut gaire èxit, segons les conclusions de la majoria d'experts.

LA FIMI, DE MODA EN EL MÓN

No obstant això, el conjunt de l'activitat de la FIM té un gràfic més o menys sinuós, entre fires amb resultats reeixits i aquelles que es queden en facturacions mínimes. El fet que una fira tinga un pressupost restringit o molt curt no significa que siga "l'ovella negra" de la institució. "Hi ha fires grans i altres de més petites, però no es poden qualificar de bones o dolentes", pensa la directora de premsa

de la fira valenciana, Elena Merino.

Per a abonar aquest argument hi ha prou amb fer referència a la Fira de Moda Infantil (FIMI), organitzada a finals del gener per la institució firal valenciana, que s'ha guanyat en pocs anys el guardó de ser la de més influència en el món del seu sector. Per les seues característiques especials, FIMI no podrà comparar-se mai amb la fira gegant del moble (175 milions de pessetes de pressupost aprovats per a la celebració de la primera, contra els 898 milions de pessetes per a la segona, en 1992), perquè les necessitats d'espai i l'inversió global d'un expositor són molt distintes entre els dos sectors comparats.

Siga com siga, les fires comercials, i per tant en primer lloc la fira de València, es consideren un termòmetre ideal per a prendre la temperatura a un sector determinat de l'economia. Sovint, no obstant, es produeix la paradoxa que una fira creix i es desenvolupa més quan el sector a què pertany està en crisi, perquè si no s'assisteix a un determinat certamen es pot perdre un nombre considerable de clients potencials. "Els clients que poden entrar en contacte durant la celebració d'una fira representarien deu, quinze o vint vegades

XV. CAMPANYA CARLES SALVADOR

**Començament dels nous cursos de Llengua
i Cultura del País Valencià**

Cursos per correspondència:

- Castellanoparlants
- Iniciació
- Catalanoparlants
- Bàsic
- Progressiu
- Curs de Geografia i Història del País Valencià

En acabar el curs s'obté un certificat acreditatiu.

CENTRE CARLES SALVADOR

Moratín, 15, 6a. Tel.: 351 17 27 46002 - València

**DEL 23 D'ABRIL
AL 17 DE MAIG**

**O-TU
O RES**

**de Ferran Torrent
i Carles Alberola**

L'HORTA TEATRE València

Horaris: Consulteu cartellera

Sant Andreu Teatre

C. De les Monges, 2-6
Tel. 311 92 22

Ajuntament de Barcelona
Districte de Sant Andreu

La dinamita és servida

Madrid ha entrat en competència directa amb la FMI valenciana.

ARKIU

En la guerra que s'han declarat Madrid i València per la celebració de certàmens de fires, la ciutat valenciana juga en clar desavantatge per una manca manifesta d'infraestructures.

“Madrid no juga net –segons se sent dir en les tertúlies econòmiques valencianes– perquè a més d'aprofitar-se del poder polític, com a capital de l'estat espanyol, pot utilitzar una xarxa d'infraestructures que la situen en un lloc privilegiat per a organitzar exposicions i fires comercials”. Madrid, amb la seua fira IFEMA, va eixir guanyadora, el 1984, quan el govern central, per decret, es va desfer de les competències per a organitzar aquests certàmens i va transferir les comptències als governs autonòmics. Des d'aleshores, la institució madrilenya ha organitzat un bon nombre de manifestacions pel seu compte, encara que ja se celebraven des de feia temps bé a València, bé a Barcelona, Alacant, Saragossa o Bilbao.

“IFEMA és un paràsit depredador obsessionat per omplir metres quadrats”. Aquestes paraules van eixir de la boca del conseller valencià d'Indústria, Andrés García Reche, l'any passat arran la inauguració al recinte madrileny d'una de tantes fires, còpia d'una altra que se celebra des de sempre a València, del sector de papereria. La nòmina de les manifestacions monogràfiques que Madrid ha fet seues és bastant llarga. IFEMA organitza ara una còpia de la històrica fira del moble valenciana, i afegeix en la seua denominació el caràcter “internacional”, encara que els visitants i expositors d'aquest certamen no vinguen de l'estranger.

De la mateixa manera ara se celebren a Madrid i València monogràfiques idèntiques del sectors de la il·luminació, les joies, la moda (amb competència també amb el Saló Gaudí de Barcelona), l'agricultura, el calcer, la música, el moble, l'alimentació (igualmente amb una fira barcelonina), la drogueria i les obres públiques (en competència amb Saragossa). L'actual president de la Fira de València, Ramon Cerdà, ell mateix empresari del sector del moble, va declarar fac poc, sobre la duplicitat de fires entre Madrid i València i altres ciutats de l'estat: “La Fira del moble de Madrid, per a posar-ne un exemple, pot tenir èxit per alguns expositors, però a la fi no es ve-

nen més mobles i les despeses per a les empreses es dupliquen. Madrid té recursos i no és just que els utilitze per a marejar les indústries. No estic negant-li el seu dret per a organitzar fires i construir palaus, encara que siga amb els diners de tots els espanyols, i sovint contra els interessos d'una majoria. Els organitzadors de fires han de servir als usuaris i no a les institucions”.

A més dels avantatges polítics i administratius de Madrid respecte a València, Barcelona i altres ciutats espanyoles, en l'anomenada “guerra de fires”, la capital madrilenya duu molts anys per davant a la resta de l'estat espanyol quant a estructures de comunicació. Recentment, en declaracions públiques d'un portaveu del govern central a València va quedar ben palès que les inversions en futures comunicacions, previstes pel govern socialista de Felipe González, deixaven València amb una mà davant i l'altra darrere. El tren de gran velocitat, AVE, ha quedat definitivament descartat, segons les últimes declaracions del ministre Josep Borrell.

En carreteres, igualment, hi ha molts projectes al País Valencià en suspens. L'autopista València-Madrid, que defensen tots els sectors socials valencians fins i tot el govern autonòmic, no es farà, segons l'administració central, “perquè no es considera necessària ni rendible”. Pel que fa a les comunicacions per via fèrria, és flagrant la falta de la doble via entre València-Barcelona i València-Madrid. L'electrificació completa que s'hauria d'haver acabat fa deu anys, no serà enllestida fins l'any 2.000, segons les conclusions d'un estudi elaborat per experts en comunicacions de la Universitat Politècnica de València.

Si per terra les insuficiències són palpables, per mar i aire ranegen la delinqüència. El Port Autònom de València ha sobrepassat el límit de la seua capacitat, en un 50%, i les ampliacions previstes per l'accés sud i l'accés nord s'han complicat últimament per raons “d'impacte ambiental”, diuen els poders públics.

La inoperància dels aeroports de Manises (València) i l'Altet (Alacant) per a satisfer les demandes de serveis de transport és un fet prou demostrat durant els últims anys.

I. P.

més de despeses si s'hagueren de visitar un per un”, comenta un expert consultat per EL TEMPS.

Si no hi ha “ovelles negres” per a la FMI valenciana, tampoc “hi ha fires privilegiades”, assegura Elena Merino. El que sí que es constata és una diferència substancial entre aquelles manifestacions que generen més volum de negocis i la resta, que se situa a un nivell mitjà, tant des del punt de vista econòmic com des de la perspectiva de la qualitat i importància del certamen. La fira del Joguet, que ha arribat a la 31 edició sense interrupció, la del Moble, amb 29 anys d'experiència, Moda Infantil, Cevisama (construcció) o Euroagro estan deixant el pavelló de la fira de València molt alt pertot arreu.

Potser l'èxit de la FMI, a més de l'especialització i l'experiència reconegudes, ha estat una conseqüència directa de la seua política organitzativa, a mig camí entre les dues tendències que imperen actualment en el món. El corrent alemany ha imposat un estil de fira monogràfica específica d'un sector tot afegint-hi l'alta tecnologia del seu entorn; l'altra opció, la italiana, centra més l'esforç en la comercialització dels productes.

Ignasi Pellicer